

Správný materiál pro stavbu

Derek Prince

Budování těla Kristova

Téma, které budeme procházet je *budování těla Kristova*. Jedním z hlavních obrazů pro církve v Novém zákoně je tělo. Jiným obrazem je budova či dům. A v této frázi, kterou jsme použili, kombinujeme oba dva obrazy: „budování a tělo“.

Začneme oddílem z Efeským 4,1-16: **Prosím vás tedy já, vězeň v Pánu, abyste žili způsobem hodným toho povolání, které jste obdrželi, s veškerou pokorou a mírností, s trpělivostí se navzájem snášeli v lásce a pilně zachovávali jednotu Ducha ve svazku pokoje. Je jedno tělo a jeden Duch, jakož jste byli i povoláni v jedné naději svého povolání; jeden Pán, jedna víra, jeden křest; jeden Bůh a Otec všech, ten nade všemi, skrze všechny a ve všech nás.**

Ale každému z nás byla dána milost podle míry Kristova obdarování. Proto praví: ‚Vystoupil do výše, odvedl s sebou zajatce a dal dary lidem.‘ Co jiného znamená ‚vystoupil‘, než že nejprve i sestoupil do nižších částí země? Ten, jenž sestoupil, je také ten, jenž vystoupil vysoko nad všechna nebesa, aby naplnil všechno.

A on dal jedny apoštoly, jiné proroky, některé evangelisty, jiné pastýře a učitele, aby dokonale připravili svaté k dílu služby, k vybudování těla Kristova, dokud nedospějeme všichni k jednotě víry a plného poznání Syna Božího, v dospělého muže, v míru postavy Kristovy plnosti, abychom již více nebyli jako děti, zmítáni vlnami a hnáni každým větrem učení v lidské nestálosti, v chytráctví k nastražené cestě bludu, nýbrž abychom byli pravdiví v lásce a rostli všemi způsoby v toho, který je hlavou, v Krista. Z něho celé tělo, spojované a držené pohromadě pomocí každého kloubu podpory, která je podle činnosti a míry jedné každé části, bere výživu pro svůj růst ke svému vybudování v lásce.

Cílem je jeden dospělý člověk

Nejprve začneme od konce toho oddílu, protože tam jde o určité vyvrcholení, o cíl, ke kterému docházíme. Pro křesťanský život je velice důležité mít cíl. Často lidem říkám: „Pokud na *nic* nemíříš, pak to určitě trefíš.“ Zvažme tedy, na co míříme. Nacházíme to ve 13. a 16. verši. Je zde řečeno, že máme dosáhnout jednoty víry. Je to něčím, čeho dosahujeme a k čemu kráčíme. Pavel mluví o dvou různých druzích jednoty. Ve 3. verši mluví o jednotě Ducha svatého, což je něco, co můžeme mít již nyní. Když však mluví o jednotě víry, ukazuje, že je to něco, k čemu kráčíme a

ještě jsme k tomu nedošli. Když se podíváte na dnešní církev, je zcela zřejmé, že jsme k tomu ještě nedošli. Kéž vás to však nějak neodrazuje, protože je to cíl, pro který pracujeme.

V témže 13. verši Pavel mluví o poznání Syna Božího. Do této jednoty přicházíme skrze poznání Syna Božího. Potom mluví o dokonalém muži. Mluví o postavě Kristovy plnosti, tedy o dospělém zralém muži. Ve verši 16 to aplikuje na obraz těla. Naším cílem je kompletní dokonalé tělo, kde je každá část na tom správném místě a každá část správným způsobem funguje. Pavel říká, že je-li tělo takové, potom už je přirozené, že roste. Růst je zcela přirozený proces, pokud je tělo v pořádku. To je náš cíl. Je to jeden dokonalý člověk.

Můžeme říci, že k tomu, abychom prezentovali Ježíše Krista, potřebujeme všechny dary. Tedy potřebujeme, aby každá část byla na svém místě. Žádný z nás jako jednotlivec nemůže plně představit Krista světu. Ale úplné tělo může plně prezentovat Krista. Kdyby tělo bylo dokonalé a úplné, mohlo by v tomto světě dělat všechno, co dělal Ježíš. To je Božím záměrem pro církev. Nikdo z nás toho nemůže dosáhnout jako jednotlivec. Můžeme toho dosáhnout pouze společně. To je cíl, ke kterému jdeme.

Motivy a předpoklady služby - pokora a charakter

Nyní se vrátíme na počátek kapitoly a všimněme si určitých stádií, kterými musíme projít. Pavel velice logicky začíná ve verších 1-3. Mluví o materiálu, ze kterého máme stavět. Máte-li stavět nějakou budovu, nemůžete ji stavět, nemáte-li správný materiál. Můžete mít dobrého architekta, který udělá ten nejlepší projekt, ale bez správného materiálu budovu nepostavíte. Pokud architekt specifikoval beton, potom nemůžete stavět z překližky. Můžete mít nejlepší znalost určitého projektu, ale bez materiálu nemůžete budovu postavit.

Materiál pro tuto budovu je lidský. Musíme začít s tím správným lidským materiálem. Mluví o tom první dva verše a popisují materiál, který potřebujeme. **„Prosím vás tedy já, vězeň v Pánu, abyste žili způsobem hodným toho povolání, které jste obdrželi, s veškerou pokorou a mírností, s trpělivostí se navzájem snášeli v lásce.“** Co je zde tím nejdůležitějším aspektem stavebního materiálu? Které slovo to nejlépe popisuje? O jakém druhu charakteru zde Pavel mluví? Správnou odpovědí není ani „povolání“, ani „láska“ (která je jistě důležitá jako způsob života), ale „pokora“! Je to velmi důležité, protože jestli nebudeme mít správný druh lidí, nemůžeme budovu postavit. Všichni si musíme položit otázku: „Vedu lidi k tomu, aby byli pokorní, a jsem já sám pokorný?“ Když pozorují charismatické hnutí, velice málo se zdůrazňuje pokora. Velice málo se zdůrazňuje charakter jako takový.

Lidé se vzrušují dary, uzdravením, proroctvím, což jsou všechno dramatické věci, ale málokde potkám člověka, kterému jde skutečně o pokoru. Možná lidé v České republice jsou jiní, nevím, mám však nad tím určité otázky. Neklademe dostatečný důraz na charakter. Tak nás vzrušují věci, které jsou dramatické, různé aspekty moci, že máme tendenci ignorovat požadavky na charakter.

Pokud čtete spisy křesťanů předchozích generací, zjistíte, že jim o charakter šlo mnohem více, než nám dnes. Máme dnes za to, že to jsou věci staromódní. Možná tam ti lidé nebyli pokřtěni v Duchu, možná nemluvili v jazycích, možná neměli zázraky uzdravování. Máme za to, že my jsme pokročili a jsme dál. V mnoha případech jsme však daleko za nimi, protože máme minimální požadavky na charakter.

Slyšel jsem určitá vyjádření od velice známých charismatických kazatelů, která udělali o sobě. Neřekl to někdo o nich, ale řekli to sami o sobě. A když byste analyzovali, co sami o sobě řekli, mnoho prostoru pro pokoru byste tam nenašli.

Rozhodnutí pro pokoru

Chci tedy mluvit o pokoře jako požadavku na správný materiál. Nejprve chci říct, že ***pokora není cit***. Nemusíš se cítit pokorným. Ani nevíš, jaké by to bylo, cítit se pokorným. To není cit, je to rozhodnutí. Přichází to z vůle, nikoliv z pocitů. Proto to můžeme kontrolovat. Můžeme to v sobě vyprodukovat, když se pro to rozhodneme.

Za druhé: ***Pokora není to, co Bůh udělá za tebe***. Bible nikde neříká, že Bůh nás učiní pokornými. Bůh vždycky říká: „Pokořte se!“ Je to něco, co musíš udělat ty, ne něco, co Bůh udělá pro tebe. Podíváme se do 1. Petrovy 5,5: „**Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost.**“ Je to velice důležité, protože pokud nejsme pokorní, Bůh je proti nám. A Bůh je mnohem silnější, než my. Když se přetahuješ s Bohem, hádej, kdo to vyhraje. Mnozí z vás usilují o určité věci, ale možná je Bůh proti vám. Někdy si říkáte, proč nedostávám to, o co žádám? Možná je odpovědí to, že Bůh je proti tobě. Tedy ještě jednou: Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost. ***Boží milost je pouze pro pokorné.***

Petr pokračuje: **Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží**. Neříká: Bůh tě udělá pokorným, říká však: Ty sám se musíš pokořit. Není to něco, co Bůh pro tebe udělá, je to něco, co ty musíš udělat pro sebe. Je to rozhodnutí, které musíš učinit.

Podíváme se teď do Lukáše 14,8-10: „**Když by tě někdo pozval na svatební hostinu, neulehnej na přední místo, aby snad nebyl pozván někdo vzácnější než ty. Když pak přijde ten, kdo tebe i jeho pozval, a řekne ti: ‚Dej tomuto své místo‘, potom s hanbou zaujmeš poslední místo. Ale když jsi pozván, jdi a ulehni na poslední místo, aby ti ten, který tě pozval, až přijde, řekl: ‚Příteli, postup dopředu.‘ Pak budeš poctěn před všemi tvými spolustolujícími.**“

Ježíš dává příklad, co to znamená být pokorný. Není to cit, je to rozhodnutí. Když někam přijdeš, musíš se rozhodnout, kam si sedneš. Máš dvě možnosti. Můžeš jít mezi těch horních deset, posadit se na nějaké čestné místo, anebo si můžeš najít stůl někde vzadu a posadit se tam. Pán Ježíš říká, že když jdeš na přední místo, může z toho být trapas, protože ten, kdo to organizuje, k tobě přijde a řekne: „Nezlobte se, toto místo je rezervováno pro někoho jiného.“ Ty pak musíš přede všemi vstát, odejít z jeviště a sednout si někam do růžku. Nemusíš se však do této trapné situace

dostat, když uděláš správné rozhodnutí. Nechod' tedy na přední místo, ale sedni si někam dozadu. Tam se posad' a potom máš jenom jediný způsob, kterým můžeš jít - a to je nahoru.

Je to Ježíšova rada. Kolik křesťanů se však touto radou řídí? Pro mne je to zcela reálná řeč. Myslím, že zde můžu říct následující příběh. Před dvěma lety jsme měli v naší vlastní službě setkání vedoucích. Bylo tam asi 28 lidí a určití lidé směli sedět kolem stolu, kde bylo jenom omezené množství míst. Jedna žena nedostala místo u toho stolu a musela sedět kousek dále. Byla tím tak rozhořčena, že opustila místnost. Vyběhla z místnosti, šla do ložnice a čekala, až někdo pro ní dojde a pozve ji zpátky. Řekl jsem však: „Nezvěte ji zpátky, nechte ji přijít, až bude chtít sama.“ Kvůli tomu byla celá naše schůze ve zmatku. Nemohli jsme probírat to, k čemu jsme se sešli. Nakonec se ta žena i její manžel stáhli z celé naší služby. Měli jsme mnoho měsíců problémy. Děkujeme Bohu, že je to za námi. Bylo to však pro mě něco velice živého. Ona dělala přesně to, o čem Písmo říká, že se to dělat nemá - hledala přední místo. Věděla, že na to není kvalifikována. Je to pro mě tak aktuální.

Máš před sebou rozhodnutí. Co uděláš? Pokoříš se, anebo se povýšíš? Pán Ježíš končí tento příběh poznámkou: „**Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.**“ (L 14,11) Je to absolutní, univerzální zákon. Je to univerzálnější, než zákon o zemské přitažlivosti. Platí v celém vesmíru. Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen. Ty si musíš zvolit sám, co budeš dělat. Budeš se snažit usednout na vrcholku? Nebo půjdeš ke dnu? Kéž tě Bůh vyvýší. Nevyvyšuj sám sebe. Neměj nějaké osobní ambice. Neusiluj o to nejvyšší místo. Budeš mít jinak problémy. Slova Pána Ježíše Krista mají obecnou platnost.

Vzpouza Lucifera skrze pýchu

V posledních třech až čtyřech letech jsem měl určitý dojem. Hodně cestuji a setkávám se s celou řadou křesťanů s různým pozadím, ale většinou jsou z charismatických kruhů. Když jsem pozoroval lidi a situace, dospěl jsem k závěru, že problém číslo jedna v dnešní církvi jsou osobní ambice vedoucích. Říkal jsem si, že o tom nemůžu kázat, protože na to nemám žádný verš. Dva až tři roky jsem nic neříkal a pak mi Pán objasnil, že to přece popisuje v celé Bibli. Není to něco, na co potřebuješ jeden verš, čti celou Bibli.

Pán mi pak ukázal, že počátek hříchu ve vesmíru byla pýcha. Hřích nezačal na zemi, ale v nebi. Nezačal u lidí, začal u andělů. Nebudu to nyní citovat z Písma, ale můžete si to sami najít v Izajáši 14 a Ezechielovi 28. Tyto oddíly popisují určitého archanděla, který se jmenoval Lucifer, což česky znamená zářící světloňoš. Vynikal i nad jiné anděly dvěma věcmi. Byl moudrý a krásný. Jsem přesvědčen (je to můj osobní názor), že měl vést třetinu andělů. Jemu to však nestačilo a byl nespokojen. Měl za to, že si zaslouží vyšší postavení. Měl za to, že je hoden být roven Bohu. Mám za to, že to nějakým způsobem sdělil těm andělům, kteří byli s ním. Mám určitý obraz ve své mysli, jak tajně mezi nimi chodil a říkal jim asi něco v tomto smyslu: „Víš, ty máš mnohem větší potenciál, než si Bůh uvědomuje, ty si

zasloužíš také lepší místo, než které ti Bůh přidělil. Kdybych já byl na Božím místě, povýšil bych tě. Víš, já si myslím, že bych měl být sám roven Bohu. Podívej se na mou krásu a na mou moudrost...” Skončil tím, že vedl vzpouru andělů proti Bohu a hledal místo rovnosti s Bohem. Mířil nahoru. A co se stalo? Slétl rovnou dolů.

Pán Ježíš říká: Kdokoliv se povyšuje, bude ponížen. Může to být anděl, může to být člověk, je to univerzální zákon vesmíru. Chceš být povýšen? Je to jednoduché. Pokoř se! Zaujmi nižší postavení. Máš pak jedinou cestu, kterou se pak můžeš vydat. Nahoru!

Nebezpečí sobeckých ambicí

Podívejme se do Filipenským 2,3: **„Nic nedělejte ze soupeření ani z ješitnosti, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe.“** Mluví se zde o sobectví a ambicích. Ambice, které jsou soustředěny na mě. Já jsem středem svých ambicí a Pavel říká, ať se z tohoto motivu nic neděje. Místo toho považuj druhé za důležitější, než jsi sám. Děláš to? Uvědomil sis, že to musíš dělat?

Potom dává Pavel velice zajímavý příklad. Jde o věčný princip a zásadu, dává příklad Ježíše Krista. Říká v 5. verši: **„Mějte v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši.“** Učte se napodobovat způsob, jakým Ježíš myslel. Učte se mít stejné motivy, jako měl Ježíš. A pak dává příklad Ježíše. Začal tím, že byl roven Bohu. Na rozdíl od Lucifera nemusel o rovnost s Bohem usilovat, on ji už měl. Pokořil se, a když studujete tento text, zjistíte, že je tam sedm určitých kroků dolů. Posledním krokem byla smrt. Nebyla to obyčejná smrt, ale smrt zločince na kříži v agónii, bolestech a hanbě. Ježíš šel tak dolů, jak to jen bylo možné.

V dalším devátém verši začíná slovem: **„Proto...“** Tedy z toho důvodu. Důsledkem Ježíšova ponížení je to, co následuje po tom „proto“. **„Proto ho také Bůh povýšil nade vše.“** Spojka „proto“ je velmi důležitá. Proč Bůh vyvýšil Ježíše? Protože splnil podmínky. Nebyl vyvýšen, protože byl milovaný Syn. Byl povýšen, protože splnil podmínky povýšení. Šel tak dolů, jak to jen bylo možné, a proto ho Bůh tak povýšil, jak to jen bylo možné. To je prostě určitý princip vesmíru.

Vidíte kontrast mezi Ježíšem a Luciferem? Ježíš šel dolů a Bůh ho pozdvihl. Lucifer chtěl nahoru a Bůh ho snížil. Tato volba stojí před každým člověkem na zemi. Je to volba, která stojí před každým z nás, kdo jsme dnes tady. Co je tvým motivem? Je to soběstřednost? Hledáš něco pro sebe? Důležitější místo? Větší službu? Mít větší sbor? Je tvoje ambice soustředěna na sebe? Nebo je tvoje ambice soustředěna na Ježíše? Není špatné mít nějaké ambice. Ale je špatné mít ambice soustředěné na sebe. Ježíš měl vášeň k ambicím. Ale ne pro sebe. Bylo to pro slávu Boží. Neříkám, že máš být bez ambicí. Kdo nemá žádné ambice, ten toho nikdy moc nedosáhne. Ale co říkám je: zamysli se nad povahou svých ambicí. Jde ti o sebe? Nebo ti jde o Krista? Všichni musíme udělat takové rozhodnutí. ***Ale než uděláme to správné rozhodnutí, nemůže být budováno tělo Kristovo.***

Můžeme znát mnoho teologií, mít spoustu porozumění, jak je to se službou, a i spoustu duchovních darů, ale tělo Kristovo nelze budovat. ***Může být budováno z jediného druhu materiálu, a to je z lidí, kteří jsou ochotni se ponížit.*** Myslím si, že pýcha je kořenem všech hříchů.

Ano, v 1. Timoteovi 6,10 je napsáno, že láska k penězům je kořenem všeho zla. Je to pravda. Kolik služebníků padlo jenom v této generaci i pro lásku k penězům. Láska k penězům je kořenem všeho zla, ale jak já tomu rozumím, pýcha je ta půda, ze které ten kořen vyrůstá. Proč lidé milují peníze? Protože je to vede k vyvýšenosti. Když mají více peněz, mohou usilovat o vyšší pozici. Mohou mít větší auto, vlastnit větší dům a to je hlavní motivace západní civilizace. Láska k penězům.

Je dobře, že jste byli osvobozeni od otroctví komunismu, ale je tady jedno mnohem větší duchovní nebezpečí, které vás teď ohrožuje a to je materialismus. Mnoho lidí, kteří zvítězili nad komunismem, nemusí zvítězit nad materialismem. Půda, na které rostou tyto houby, je pýcha. Je to sebevyvýšení a soběstřednost. Byli jste konfrontováni s něčím, čemu neuniknete. Tak Bůh vás požehnej.

Ještě jednu věc vám řeknu. To, co vám říkám nyní, říkám z hlubokého vnitřního přesvědčení. Myslím si, že i ten největší problém v těle Kristově je osobní ambice, a zvláště mezi vedoucími. Na to nemusíte říkat amen. Musím říct, že mě to hluboce trápí.

Rozdíl mezi dary Ducha a ovocem

V křesťanském životě můžeme mít dvě různé věci: Jedna jsou *dary* a druhá je *ovoce*. Musíme porozumět tomu rozdílu. Jsem si jist, že také v České republice slavíte Vánoce. Máte vánoční stromečky? A máte dárky, které dáváte pod ty stromečky? Stejně jako ve Skandinávii, kde také dávají dárečky pod stromečky. Moje první žena byla Dánka, tak to znám. V každém případě, při myšlence na stromeček se vybaví dárky. Když přijdete ke stromečku, vezmete si dárek. Když si vezmete dárek, tak jste se jako osoba ani v nejmenším nezměnili. Jste úplně stejní poté, co jste přijali dar, jako před tím. Podívejme se na ještě jiný druh stromu, který zde máte, a to je jabloň. Je to něco úplně jiného. Nenabízí nám dárky, ale má ovoce, které naroste během poměrně dlouhého procesu. Nemusíme jít do detailů, ale v tom čase, když je ovoce na stromu, tak ten strom je jiný, než byl na začátku. V tom stromu proběhla celá řada procesů.

Je to určité podobenství. Můžete mít dary Ducha svatého pro různé služby. Jsou to dary. Nemusíte se učit. Váš charakter však není změněn tím, že jste přijali ty dary. Pokud jste byli sobečtí, než jste přijali dary, budete sobečtí, i když jste je přijali. Jsou to dary. Jinými slovy: Když vám je Bůh dal, tak jsou vaše, už nejsou jeho. V Římanům 11,29 je psáno, že dary Boží jsou neodvolatelné. Bůh vám je nepůjčuje, on vám je dává a potom jsou vaše. A ty zodpovídáš za to, co s nimi děláš. Za to už potom není zodpovědný Bůh. Je velice dobře možné, že dary vezmete a pak je zneužijete. Bůh vám je nevezme zpátky, je to dar. Pro nás je někdy těžké to pochopit. Po léta jsem s tím sám zápasil. Miluji dary Ducha svatého.

Jsem rád, když vidím, jak dary pro službu působí. Stále znovu jsem však viděl lidi, kteří měli úžasnou službu a velice nedokonalý charakter. Pán Ježíš říká: „Po ovoci je poznáte.” Ne podle jejich služby, ne podle jejich darů, ale podle jejich ovoce. To je situace, se kterou se musíme v charismatickém hnutí vyrovnat.

Nemám žádné negativní motivy, když to říkám a uvědomuji si, že to slovo dopadá na mě stejně jako na kohokoliv jiného. Ale je možné mít nádhernou službu a prohnitý charakter. Je možné kázat nádherná kázání, dělat zázraky a mít přesto velice pokazený charakter. Většina charismatiků dnes věří, že nadpřirozená znamení jsou určitou známkou charakteru. To není pravda. Znal jsem muže, kteří měli úžasné nadpřirozené služby, ale jejich charaktery byly dosti hrozné. Léta jsem s tím zápasil: „Jak to, že on tak nádherně káže a má tak defektní charakter? Jak to, že on dělá takové zázraky?” Když jsem pochopil rozdíl mezi ovocem a darem, tak mi to došlo. Ovoce vyžaduje proměněný charakter. Dary na vás nekladou tento nárok. Mnoho charismatických věřících je v tomto bodě zmateno. Mluvím o tom, protože jsem sám prošel tímto zmatkem. Nebudete mi to věřit, ale je mi skoro 79 let a mezi letničními a charismatiky se pohybuji přes 50 let. Myslím, že můžu říct, že jsem to všechno poznal.

Nechci útočit na žádného jednotlivce, který je dnes naživu. Moje letniční pozadí je ve Švédsku, kde před druhou světovou válkou bylo letniční hnutí jednu dobu velice silné. To, o čem mluvím, mám od očitých svědků. Byl tam kazatel s úžasným zjevením o pozdním dešti Ducha svatého. Lidé říkali, že když jste byli na jeho shromážděních a on kázal o tom dešti, tak jste cítili na místě, jak ten déšť padá. Tento člověk pravidelně po těch shromážděních páchal cizoložství.

Rozsuzování motivů

Zvolil jsem tento příklad, protože neútočím nyní na někoho osobně. Problém se však nezměnil. Musíme si toho být vědomi. Dary nemění charakter. Dokonce spoléhání na dary pravděpodobně zničí náš charakter. Někdo zastává takový názor: „Já dělám zázraky, ty mě nesmíš kritizovat.” Víte, kdo je ten nejlepší člověk, který nás může kritizovat? Ty sám. Pavel říká: „Když soudíme sami sebe, nebude nás soudit Bůh.” Musíme si to najít v Písmu.

Snažil jsem se být citlivý na to, co Duch svatý říká, a zjistil jsem, že když mě potom Bůh vytáhne z mé přípravy, tak jsou někdy výsledky lepší. Kdo z vás slyšel o Johnu Bunyanovi? Je to autor „Cesty poutníka”. Byl to kazatel a napsal svůj životopis s názvem „Přetékající milost”. V tomto životopise udělal jednoduchou poznámku, když mluvil o svém kázání: „Zjistil jsem, že slovo, které jsem neplánoval, že budu kázat, vykonalo mnohem více, než všechno to, co jsem měl ve svém záměru, že budu říkat.” Tedy já nyní říkám věci, které jsem neplánoval, že je budu říkat. Jestli udělají víc, to teď nevím.

Rozsuzování těla Páně

V 1. Korintským 11,27-32 Pavel mluví o tom, jak to chodí při Večeři Páně: „**Kdo by tedy jedl ten chléb nebo pil kalich Páně nehodně, bude vinen proti tělu a**

krvi Páně. Ať člověk zkoumá sám sebe, a takto ať z toho chleba jí a z toho kalicha pije. Neboť kdo jí a pije nehodně, jí a pije sobě odsouzení, neboť nerozsuzuje tělo Páně. Proto jsou mezi vámi mnozí slabí a neduživí a mnozí usínají. Kdybychom sami sebe rozsuzovali, nebyli bychom souzeni. Když jsme však souzeni od Pána, jsme vychováváni, abychom nebyli odsouzeni spolu se světem.“

Pavel říká v souvislosti s Večeří Páně: „Je to velice vážná věc.“ Nikdy byste k tomu neměli přistupovat lehkovážně, protože když přistupuješ k Večeří Páně, tak tím vyjadřuješ, že si uvědomuješ, co Pán Ježíš Kristus udělal na kříži. Jsi zodpovědný za to, čeho jsi si vědom. Ve verši 28 je psáno, ať každý sám sebe zkoumá. To je ta nejlepší příležitost. Nejde o to, abychom se nějak úzkostlivě v sobě šťourali, jde o otevření sebe pro Ducha svatého.

Podívejme se nyní do Žalmu 19,13-15: **„Kdo rozpozná pochybení? Zbav mě těch skrytých a zdržuj svého otroka i od těch troufalých, aby mě neopanovaly. Pak budu ryzí a prost velikého přestoupení. Kéž jsou ti příjemná slova mých úst, stejně jako rozjímání mého srdce, Hospodine, má skálo a můj vykupiteli!“**

Tento oddílek začíná otázkou: „Kdo může rozpoznat svá pochybení?“ Odpověď je: „Ty to nemůžeš udělat.“ David dále pokračuje: „Zbav mě těch tajných chyb, skrytých vad a falešných model, které mám.“ Může být v někom z vás nějaká skrytá vada, kterou si ty sám neuvědomuješ a která je skvrnou na tvém charakteru, od které potřebuješ očistit? David potom pokračuje: „Chraň svého služebníka před troufalými hříchy.“

Nevím, jak se do češtiny přeloží slovo „troufalost“. V angličtině je to velice živé slovo. Je to postoj, kdy máme za to, že věci jsou v pořádku, ačkoliv v pořádku nejsou. Nebo je to přesvědčení, že mohu dělat určité věci, ačkoliv ve skutečnosti nemohu. David pláče a volá: „Očisti mě od těch hříchů.“ Kdybys měl jedním slovem popsat povahu těch hříchů, jaké slovo by to bylo? Pýcha. Ale já ji nerozpoznávám. Je ve mně, ale já ji nevidím. Potom David říká: „Já pak budu bez viny a čistý. Budu shledán čistým, prost množstvím nevěrností.“ ***Pýcha vede lidi k těm největším nevěrnostem.*** Potom, co se David takto modlil, říká: „Ó kéž jsou slova mých úst tobě příjemná a přemýšlení srdce mého vzácná před tebou, Hospodine, skálo má a vykupiteli můj.“ Ale nemohl se modlit ten poslední verš bez těch veršů předchozích. David tedy říká: „Bože, prozkoumej mě. Já nevím, co je v mém srdci. Ale ty to víš. Ukaž mi, co mám vidět, co mám poznat.“

Nyní zpět k Večeří Páně do 1. Korintským 11,28, kde Pavel říká, aby každý sám sebe zkoumal. To znamená, ať mě Bůh zkoumá. Otevři své srdce pro Boha - Božímu Slovu a Božímu Duchu, a kéž Boží Slovo a Boží Duch prozkoumá tvoje srdce. Pavel říká: „Neberte si Večeří Páně, dokud jsi to neudělal.“ Kolik křesťanů dnes chodí k Večeří Páně bez toho předcházejícího procesu. Pak ve 29. verši Pavel říká, že ti, kteří přijímají nehodně, sami sebe odsuzují. A potom říká úžasnou věc, která úplně unikla většině charismatiků, ve verši 30: **„Proto je mezi vámi tolik slabých a nemocných a mnozí umírají.“**

Může se to týkat charismatického hnutí? Je možné, že jeden z hlavních důvodů, ne-li hlavní důvod nemocí a předčasné smrti je to, že jsme sami sebe nerozsuzovali? Že jsme brali Večeři Páně, aniž bychom splnili podmínky? Pak Pavel pokračuje v 31. verši: **„Kdybychom soudili sami sebe, nebyli bychom souzeni.”** Pavel říká: „Je-li to nutné, sud' sám sebe.” Ve světle toho, co ti ukazuje Boží Slovo a Boží Duch. Pak pokračuje v 32. verši: **„Když nás soudí Pán, je to k naší nápravě, abychom nebyli odsouzeni spolu se světem.”** Myslím, že ten význam je jasný. V mnoha případech nemoc a slabost je Božím soudem, který na nás Bůh poslal, protože my jsme nesplnili podmínky. Říká, že je to Boží láska, která nás kárá a soudí. Cílem je, abychom nebyli odsouzeni spolu se světem.

Jsou tři možnosti: Buďto soudíme sami sebe, pak je to všechno v pořádku. Nesoudíme-li však sami sebe, soudí nás Bůh. Pokud my uznáme a rozpoznáme Boží soud a činíme pokání, pak nás Bůh očistí. Pokud nás však Bůh soudil a my to nepřijímáme, nastává ta nejhorší z možností, totiž že budeme odsouzeni spolu se světem. Jsou tedy tři možnosti:

1. Sud' sám sebe.
2. Když tě Bůh soudí, ty to poznej, uznej, čiň pokání, změň svůj život.
3. Pokud jsi nesplnil první dvě podmínky - tedy, pokud jsi nešel těmi prvními dvěma cestami, budeš odsouzen se světem.

Mám za to, že se to děje mnoha křesťanům. A je to proto, že jsme se nějak nepostavili tváří v tvář skutečnosti Božího soudu. Mohu mluvit jen ze svého vlastního pozorování. Je samozřejmě mnoho věcí, která se dějí v těle Kristově a o kterých nevím, ale podle mého pozorování se velice málo káže o Božím soudu. Jakoby to zcela vypadlo z naší zvěsti.

Cítím, že Bůh chce, abychom toto slovo nyní vzali velmi vážně. Pán Ježíš říká, že když přijde Duch svatý, bude usvědčovat ze tří věcí: z hříchu, spravedlnosti a soudu. To je základ všeho pravého náboženství. Také je psáno, že všechno, co není spravedlivé, je hříšné. Není nějaká další kategorie. Všechno je v našich životech buďto spravedlivé, anebo hříšné a Duch svatý ukazuje obojí. Díky Bohu, že ukazuje spravedlnost. Ukazuje nám, že když jsme splnili podmínky, jsme spravedliví. Ale také usvědčuje z hříchů. Nejsme-li otevření pro usvědčení z hříchů, nejsem si jist, zda budeme mít to ujištění o spravedlnosti. Nemůžete to od sebe oddělit.

Stav lidského srdce

Půjdeme nyní ještě na chvíli do Jeremjáše 17,9-10: **„Srdce je lstivé nade vše, je nevyléčitelné. Kdo mu porozumí?“** A pak odpověď: **„Já, Hospodin, zkoumám srdce a zkouším ledví, abych každému dal podle jeho cest, podle ovoce jeho činů.“**

V roce 1946 jsem chodil na hebrejskou univerzitu v Jeruzalémě na kurs hebrejštiny. Profesor byl totální nevěrec, ale mluvil o slovech v určitých tvarech a přišel k tomuto textu, že srdce je nejlstivější ze všeho. V hebrejštině je slovo lstivý „akov“,

což souvisí se jménem Jákov, tedy Jákob. Víte, že Jákob tak byl nazván, protože se chtěl dostat na místo svého bratra. Profesor mluvil o tomto slovu z důvodů, které se pokusím vysvětlit. Řekl: „To není pasivní slovo, je to aktivní slovo. Ne, že jeho srdce je podvedeno, ale že to srdce samo podvádí.“ Pak použil určitý obraz a bylo to pozoruhodné, protože to nebyl náboženský člověk. *„Když najdete pravdu o svém vlastním srdci, je to, jako když loupete cibuli. Berete jednu vrstvu po druhé a nevíte, jestli jste se už dostali na ten skutečný vnitřek. A celou dobu, co to děláte, pláčete.“* Na to jsem nikdy nezapomněl. Byla to lekce od nevěřícího člověka, ale to mne naučilo více, než mne mohl leckterý věřící naučit.

Moje srdce je lstivé. Neříká mi o mně pravdu. *Nemohu věřit tomu, co mi říká moje srdce. Je jenom jeden, který zná mé srdce a to je Pán sám.* A on mi to řekne, budu-li naslouchat. Pokud však nejsem ochoten naslouchat, jak potom mohu vědět, co mi Bůh říká o mém srdci?

Osobní svědectví o motivech ve spojitosti s nemocí

Mluvím ze své zkušenosti. Nechtěl jsem to nikdy nikde říkat, ale myslím si, že je to Boží vůle nyní. Před čtyřmi a půl lety jsme cítili, manželka a já, že se máme stáhnout. Stalo se to takto: Velice brzy ráno jeden Boží muž s prorockou službou, kterého známe, řekl: „Myslím, že Bůh chce, abyste si oba dva odpočinuli a měli takový čas odpočinku.“ S Ruth jsme se pak rozdělili a setkali se až u oběda. Když jsme se sešli, došli jsme nezávisle na sobě k témuž závěru, že to slovo bylo od Pána. Potřebujeme čas odpočinku a musí to být nejméně šest měsíců. Museli jsme najít ve svém jízdním řádu šestiměsíční období, kdy máme volno. Trvalo to půl roku, než jsme našli nějaké období bez závazků. Rozhodli jsme se, že to strávíme na Havaji. Měli jsme tam malý byt, který byl přímo nad Tichým oceánem a počasí je tam téměř vždy dokonalé. Řekli jsme si, že to bude nádherná doba, budeme číst Bibli, modlit se, budeme mít obecenství s různými přáteli, které tam máme. Vůbec to však taková nádherná doba nebyla. Byl jsem stále nemocnější, lékaři nemohli přijít na to, co mi je. Byl jsem slabší a slabší. Díky Bohu za lékaře, který nakonec diagnostikoval můj problém a myslím, že mu vděčím za svůj život. Můžeme děkovat za lékaře, bratři a sestry, ano?

Byla doba, kdy jsem si myslel, že je to prohra, když musím jít k lékaři, ale nyní už děkuji Bohu za lékaře. Děkuji Bohu za antibiotika. Možná to nezní příliš duchovně, ale mně to zachránilo život. Přišlo se na to, že mám nezvyklou nemoc srdce, kdy srdeční blána má zánět. Byl to zápal srdeční blány. Nebudu vám říkat přesnou lékařskou terminologii. Než objevili antibiotika, byla tato nemoc nevyléčitelná. Kdyby to bylo diagnostikováno v té době, neměl bych lidsky řečeno naději. Přesto vím, že Bůh může udělat zázrak. A tak jsem skončil na 19 dnů v nemocnici a 6 týdnů jsem byl na nitrožilních antibiotikách.

To byl pro mě intelektuální problém. Nebál jsem se smrti, ale nechápal jsem, proč jsem nemocný. Zažil jsem již Boží zázračné uzdravení. Učil jsem o Boží uzdravující moci. Viděl jsem mnoho lidí zázračně uzdravených. Svým pozadím jsem však filozof a měl jsem filozofický problém. Proč nejsem uzdraven?

Tu noc, než jsem šel do nemocnice (a to jsem ještě nevěděl, že půjdu do nemocnice), jsem byl asi okolo druhé hodiny vzhůru. Bůh ke mně často mluví okolo druhé hodiny v noci. Cítil jsem, že jsem před tváří Ježíše Krista. Neviděl jsem ho, ale zdálo se mi, že jsem před soudnou stolicí Kristovou. Musím říct, že nebyl ani na okamžik nějak odsuzující. Neodsuzoval mne, ale ukázal mi různé scény z mého uplynulého života. Ukázal mi, že mám jeden hluboký problém - že jsem tělesný.

Pokud to říká kazatel, tak lidi většinou napadnou dvě nebo tři věci: buďto má morální problém, nebo má problém s alkoholem, nebo se moc modlil o peníze. Ne, to o mně neplatilo. Pán Ježíš mi však ukázal, že jsem byl mnohokrát velmi tělesný. Jedna ze scén, která se mi několikrát vrátila, byla scéna, kdy jsem jedl v restauraci v té nejlepší společnosti s dalšími jinými kazateli (kdybych zmínil jejich jména, tak byste je poznali), a Bůh mi ukázal, že jsem byl jednoduše zcela pohlcen rozkoší z toho jídla a pití, a ukázal mi, že je to tělesnost. Nechci, abyste mi špatně porozuměli, já stále rád jím a čas od času piji víno. Záleží na vás, jestli s tím souhlasíte, to je vaše věc. Co jsem však viděl, bylo následující. ***Jsme tělesní vždycky tehdy, když žijeme tak, jako kdyby tento život bylo vše, o co jde. Kdykoliv ztratíme věčnost ze svého zorného úhlu a jsme pohlceni věcmi tohoto světa, nejsme si vědomi věčného určení a nesoustředíme se na duchovní pravdy, jsme tělesní.***

Pak mi Bůh ukázal z Malachiáše, jak nenávidí tělesnost. Je tam psáno (1,2-3): **„Jákoba jsem si zamiloval, Ezaua však nenávidím.“** Ezau je příklad tělesného člověka. Bůh nenáviděl Ezaua. Ukázal mi, že ne, že by nenáviděl mne, ale nenávidí mou tělesnost. Díky Boží milosti jsem udělal určité změny. Šel jsem pak do nemocnice, kde jsem byl 19 dní. Později jsem toto svědectví vydával před několika přáteli a Lance Lambert (možná někteří z vás znají to jméno), to okomentoval tímto způsobem: „To, že sis vzal to období odpočinku, zachránilo tvůj život, protože, kdybys cestoval a kázal, jak je tvým zvykem, nikdy by tě nemohli tak diagnostikovat, jak se to stalo.“

Chci vám tedy říci, bratři a sestry, že to, že jsem si odpočinul, zachránilo můj život. Možná to může zachránit život někoho z vás. Často jsem se ptal lidí, kteří jsou služebníci: „Co je jednodušší? Pracovat nebo odpočívat?“ Nikdo mi neřekl, že je snazší čekat než pracovat. Spousta zaslíbení v Písmu je však jenom pro ty, kteří čekají - kteří očekávají v Pánu. Mám vždy strach, když vidím nějakého spolukazatele, který je příliš zaměstnán. Víím, že Ruth se nyní na mě dívá, protože máme za sebou velice, velice naplněné dny, ale vraťme se tam, kde jsme byli. Jde o sebezkoumání. To je požadavek, než přistoupíš k Večeři Páně. Nejde o šťourání se v sobě, ale jde o to, že necháte Boha, aby vás prozkoumal. Uzavřu ještě jedním veršem z Písma. Myslím, že Bůh chtěl, abych vám řekl to, co jsem vám řekl. A je-li v tom nějaké slovo pro tebe, prosím, naslouchej dobře.

Chceš přijmout slovo varování, slovo nápravy? Někdo z vás má možná problém s nemocí, to se charismatikům stává. Byl jsem na mnoha shromážděních, kde jsem se modlil za nemocné. Když dělám výzvu na charismatickém shromáždění, tak většinou polovina lidí přijde dopředu. Pak si říkám: „Jak bychom se asi srovnali s

Izraelem?" Protože, když vyšli z Egypta, bylo jich asi tři milióny a v Žalmu je napsáno, že nebyl nikdo mezi nimi nemocný.

Neříkám, že nyní již všechno máme. Ano, to bylo takové letniční heslo: „Máme všechno!“ Odpovídal jsem na to a komentoval to slovy: „Máte-li to všechno, kde to je? Ukažte nám to? Neříkejte: ‚Mám to!‘, ale předved'te to.“ Před léty jsem byl v letničním sboru v Dánsku. Byl to malý sbor s padesáti členy. Byla tam sestra, která byla vdovou a byla nemocná. Mluvili jsme o tom, že jsme letniční a ona řekla něco, na co nikdy nezapomenu: „My to všechno máme!“ Řekl jsem si: „Je-li to všechno, tak to není příliš mnoho.“ Bratři a sestry, my to všechno nemáme. Je ještě spousta věcí, které nemáme. A jsou to věci, které křesťané v předchozích generacích měli a my je nemáme. Můžeme mluvit v jazycích, můžeme vidět zázraky, díky Bohu za to, je to vzrušující a já to miluji, ale není to všechno. Je to tak!

Charakter v souvislostí s věčností

Podívejme se do Písma v 1. Korintským 15,19: „**Máme-li naději v Kristu jen v tomto životě, jsme nejubožejší ze všech lidí.**“ Viděl jsem už mnoho charismatiků, kteří nemají zájem o nic, co přesahuje tento život. Mají zájem o všechny ty materiální a tělesné dobré věci, které pocházejí z víry: zdraví a bohatství. Ale to je jenom v tomto životě. Nemáme-li vizi dál, než pro tento život, Pavel říká, že jsme nejubožejší ze všech lidí. To je hrozná myšlenka. Můžeš být tak pohlcen tím, co Bůh pro tebe dělá v tomto světě, že nemáš žádnou vizi věčnosti. Je to možné? Musím říci, že je to běžné. Musím být opatrný, když to říkám, jsou však určité celé směry, které zdůrazňují v těle Kristově jenom to, co dostanete v tomto životě. Můžeš být zdravý a bohatý, díky Bohu za to. Ale přiznejme si, že ne vždy to funguje. Jsou lidé, kteří tomu všemu věří, ale jsou pořád nemocní. Mnohdy máme špatnou perspektivu. Zajímá nás pouze to, co můžeme dostat z Boha a co můžeme dostat v tomto životě.

Četl jsem před léty deník Johna Wesleye a ten má trochu jinou perspektivu. Tehdy, když jsem četl tento deník, byl jsem pastorem malého letničního sboru a jako dobrý letniční jsem říkal: „Všechno to máme.“ Když jsem potom četl deník Johna Wesleye, musel jsem uznat, že on měl spoustu věcí, které my nemáme. Nikdy jsem nestudoval dějiny Jednoty bratrské, vždy jsem to však chtěl dělat. Myslím, že oni ve svých počátcích toho měli opravdu mnoho a je pro mne výsadou, že mohu být blízko tomu, kde to začalo. Pokud trochu rozumím dějinám, měli mnohem více, než mnoho charismatiků dnes.

Tedy nyní tuto otázku otočíme. Ne, co já mohu dostat od Boha, ale čím mohu být pro Boha. Kdysi byli lidé, kteří si mysleli, že Slunce se točí kolem Země. Tak se jim to jevilo. Pak přišel někdo, kdo řekl: „Ne, tak to není, Země se otáčí kolem Slunce.“ Je to zajímavé, církve je málem všechny usmrtila. Není to pro církve typické? Je-li to nové, tak tomu nevěříme. Pokud nepotvrzuješ naše tradice, jsi nebezpečný. Ale pro mě to je určité podobenství. Myslím si, že mnoho křesťanů má tento problém, že pořád ještě žijí v tomto období, kdy se věřilo, že Slunce se točí kolem Země. Tedy, že Bůh se točí kolem nás a všechno, co dělá, je pro naše dobro. Náš vztah k němu je o tom, abychom od něj dostali všechno, co chceme. Je to

soustředěnost na člověka. Tato soustředěnost na sebe je zcela špatným pohledem. Ježíš se netočí kolem nás, my se točíme kolem něj. Nejsme tady proto, abychom od něj co nejvíce dostali. Jsme tady proto, abychom byli tím, kým nás chce On mít. Položil sis někdy otázku: „Otče, kým mne chceš mít?“ Ne: co pro mne můžeš udělat, ale: čím já mohu být pro tebe? Žiješ duchovně stále ještě v tom egocentrickém systému? Je tvé náboženství otázkou: „Co mohu dostat z Boha?“ Potom musíš napravit svoji teologii.

Na závěr slovo z 2. Petrovy 3,11, kde Petr mluví o konci materiálního světa a klade otázku: „**Když se toto všechno takto rozplyne, jací musíte být ve svatém způsobu života a zbožnosti vy?**“ Všimněte si té otázky, nejde o to, co Bůh bude dělat pro vás, ani o to, co ty máš dělat pro Boha, ale hlavní otázkou je, jací máme být. Mně to Pán říkal 50 let. To, co jsme pro Boha, je mnohem důležitější, než to, co děláme. Tedy všichni přemýšlejme o této otázce. Jakými lidmi máme být. Kým mám být, aby Bůh byl potěšen? Jak může můj život potěšit Ježíše? Amen.

(Zkrácený přepis první přednášky Křesťanské konference s Derekem Princem na téma: „Budování těla Kristova“ v Praze 21.-26.6.1994)

Z nádoby do nádoby

Dr. Paul Yonggi Cho

Příkladem Božího postupu lámání našeho egoismu v duševní oblasti je proces získávání vína. Hrozny se vylisují, šťáva se přelévá z nádoby do nádoby a kvasinky se usazují u dna. Přeléváním si nás Bůh připravuje na to, abychom přinesli jeho jménu slávu. Přelévá nás, aby z našeho charakteru a naší víry odstranil všechny kvas. Bůh pro nás připravil různé nádoby, které symbolizují problémy, se kterými se v životě setkáváme.

Nádoba nepochopení

Jsme znovuzrození, věříme v Ježíše, ale v našem charakteru zůstalo mnoho kvasu. Můžeme se stát egocentrickými, vztahovačnými a podléhat různým žádostem. Voláme k Bohu, aby nás z toho vytáhl, a on nás vlije do nádoby nepochopení. Má zvláštní barvu a lidé, kteří pozorují věci podle zevnějšku, nás nebudou chápat. Stěžujeme si na to, ale musíme se naučit to snášet, protože Bůh z nás odstraňuje kvas. Čím víc jdeme proti tomu, tím více kvasinek se rozvíří a my v nádobě musíme zůstat déle. Nesmíme z nádoby vylézat, dokud se neusadí každý kousek egoismu, nenávnosti, pochybností, starostí apod. Když se toho dosáhne, vyjasní se všechna nedorozumění a nepochopení a cítíme se volní jako ptáci. Tento stav ale netrvá dlouho, protože nás Bůh přelije do jiné nádoby.

Nádoba pronásledování

Je černá s úzkým hrdlem a širokou základnou. Zdá se nám, že se v tmavém prostoru udusíme. Navenek se to projevuje hrozícím rozpadem rodiny nebo krachem firmy a nevíme jak z toho. Pak slyšíme kázání o tom, že máme stát na

zaslíbeních Božího slova, která nepominou. Tato slova nám pomohou vytrvat. Roste tak naše víra. V této nádobě se usazují zbytky nevěry a netrpělivosti. Víno je o mnoho čistší, získává vůni a na jeho hladině můžeme vidět svůj obraz. Lidé ucítí vůni a řeknou, že naše mluva a jednání se úplně změnilo.

Nádoba vydanosti a služby

Je jako hliněná mísa se širokým hrdlem. Zde zakoušíme, co znamená služba a vydání se Bohu, ale také srovnání slov, která vyznáváme a života ve všedním dnu. Pomáhají v tom lidé, kteří pozorují a porovnávají náš život. Vede nás k poznání, že sami nemůžeme činit dobré a správně žít. Voláme k Pánu, aby nás mocí Ducha podržel. Jeho očišťující oheň z našeho srdce odstraní všechnu zjištnost a modlářství. Na konci uvidíme, že jediná moc, která nás uschopní postavit se jako Boží stvoření před ztracený, padlý svět, je moc Ducha svatého. Abychom důsledně vedli život vydanosti, ať nás někdo pozoruje nebo ne, potřebujeme plnost Ducha svatého. Pak se v nádobě na dně usadí svévole a sebechvála, aby Duch svatý mohl řídit naše chování a uvést nás do hlubší zkušenosti s Kristem.

Nádoba vedení

Tato nádoba má tvar kroucený jako trumpeta. Kvůli němu po přelití nevíme, kterým směrem naše cesta vede. Učíme se tak něčemu o prozřetelnosti Ducha svatého, našeho vůdce. Dříve jsme byli vedeni lidskou moudrostí a touhami duše. Teď někdy tápeme jako slepci, protože neznáme jasně Boží vůli. Pak voláme k Bohu o pomoc a vedení. Usazují se další kvasinky lidské pýchy, hrabivosti a strachu. Na tomto místě přichází Duch svatý, odhalí nám svoji cestu a vede nás ne podle naší, ale podle jeho vůle. Dějí se zázraky, jaké přesahují lidské představy.

Funkci nádob mohou vykonávat lidé, firma nebo nemoc. Přeléváním nás Bůh čistí, protože má s námi plán. Nesmíme se dívat na problémy, ale na Pána, který na nás pracuje a dopustil, že jsme v dané nádobě. Ve zkouškách, bolestech a problémech se s klidem v nitru modlíme, snášíme to a přemáháme. Musíme si pamatovat, že jsme Pánu dovolili, aby na nás pracoval a uschopnil nás pro svoji moc a slávu. Po procesu přelévání jsme uschopnění kázat našeho vnitřního člověka, aby ho Bůh mohl používat.

(Dr. Paul Yonggi Cho: Naše trojnásobné požehnání v Kristu, kapitola 2: Jako se dobře daří tvé duši, výtah z podkapitoly: Odpor duše; z němčiny přeložil Petr Dvořák)

Vždyť já znám úmysly, které s vámi zamýšlím, je Hospodinův výrok. Úmysly o pokoji a ne o zlu, abych vám dal budoucnost a naději. Když mě budete volat, půjdete a budete se ke mně modlit, vyslyším vás. Když mě budete hledat, naleznete mě, pokud mě budete hledat celým svým srdcem. Dám se vám nalézt, je Hospodinův výrok.

(Jeremjáš 29:11-14)

Modlitba o pokoru

neznámý autor

Ježíši, ty, který jsi pokojný a pokorný srdcem, vyslechni mne.
Osvobod' mne, Ježíši, od žádosti, abych byl milován,
abych byl obdivován, abych byl uctíván.
Osvobod' mne od žádosti, abych byl chválen,
abych byl žádán o radu, abych byl uznáván.
Osvobod' mne, Ježíši, od strachu z pokoření, z opovržení, z napomínání.
Osvobod' mne od strachu z výsměchu, ze špatného ocenění,
z toho, že se na mne zapomene.
A dej, Pane Ježíši, aby tvá milost vzbudila ve mně žádost,
aby jiní byli dáváni do popředí a já abych byl stranou.
Dej, abych necítil hořkost, kdyby jiní byli chváleni a já ignorován.
Dej, aby tvá milost vzbudila ve mně žádost, aby jiní byli svatější než já –
jen kdybych byl dost svatý pro tebe.

Doporučujeme následující vyučování:

Tomáš Korčák

Kristova obřízka 1 (Mělník 23.9.2012)

Kristova obřízka 2 (Mělník 30.9.2012)

+ sylabus v pdf

vyučování ve formátu mp3 - <http://www.juda.cz/audio/>

Sirotčinec Emmanuel v Narasapuru v Indii

Dlouhodobě podporujeme sirotčince Emmanuel v Indii. Nachází se ve vesnici Etikulakunta v Narasapuru v oblasti West Godvari v jižní Indii – Andhra Pradesh. Má kapacitu asi 50 osob. Na každé dítě je zapotřebí 25 EUR měsíčně. Práce se rozšiřuje i do okolních vesnic. Za vedení této služby je zodpovědný pastor T. Ronald Rajababu, se kterým jsme v kontaktu. Pastorova žena nedávno tragicky zemřela. Prosíme o modlitby. Při nedělních shromážděních KS Juda jsou prováděny sbírky (viz rozpis níže), na podúčet můžete peníze vkládat průběžně. Velice děkujeme všem štědrým dárcům a necht' vám Pán odplatí. *Kdo se smilovává nad chudým, půjčuje Hospodinu, odplatí mu za to, co vykonal. (Př 19,17)*

**Náš podúčet na sirotčinec Emmanuel v Narasapuru v Indii:
182-0460842399/0800**

Křesťanské společenství Juda, Tyršova 95 (Tyršův dům), 276 01 Mělník
vedoucí: Tomáš Korčák, tel.: 607 971 453, e-mail: ksjuda@wo.cz; www.juda.cz
Bankovní spojení: ČSPO Mělník, Křesťanské společenství Juda, 0460842399/0800